

1

Allemaal instappen! We gaan vertrekken. Dit is Bert, op zijn bus. Hij rijdt al tien jaar met dezelfde bus over dezelfde wegen. Tien jaar! Dat is nog langer dan sommigen van ons leven! En de tien jaar dáárvoor reed hij met een andere bus over andere wegen aan de andere kant van de stad.

Er zijn mensen die dolgraag buschauffeur willen worden. Jij misschien ook wel. Bert misschien ook in het begin, lang geleden in de grijze oudheid toen hij nog jong en vrolijk en optimistisch was. Maar nu niet meer. Nee, nu niet meer! Meneer Bertram Brown heeft er meer dan genoeg van. Dit is toch geen leven! Starten stoppen starten stoppen starten stoppen. Zuchtende remmen, knarsende deuren, grommende motor. Stoplichten, verkeersopstoppingen, oponthoud, wegwerkzaamheden, felle zon, mist en regenplassen, ijs en die rottige sneeuw.

En bushaltes! Wie heeft bushaltes verzonnen? Al die wachtende mensen, al die opgestoken handen. ‘Stop,

chauffeur! We willen in je gezellige bus!’ Passagiers! Wie heeft passagiers verzonnen? Oude dames met een wandelstok, stinkende oude kerels met bibberhanden en kwijlmonden, mallotige moeders met krijsende koters en kotsende baby’s in hun armen. Rolstoelen, boodschappenwagentjes, buggy’s en grote pakketten. Jongens met hun meisjes en meisjes met hun vriendjes die verliefderig kijken en zwijmelen en klef handje-in-handje gaan.

En kinderen! Kinderen! Breek Bert de bek niet open over kinderen. Wie heeft díé in vredesnaam verzonnen? Brutale snotapen. ‘Ik heb geen geld, meneer! Ik heb mijn pasje in het putje laten vallen, meneer! Ik ben echt nog maar acht, ik mag op een kinderkaartje! Pas op, chauffeur! Je achterwiel haalt je voorwiel in! Stop, ik moet plassen! Stop, ik moet...’ Kinderen! Wat moet je ermee?

O jemig, hij is alweer bij de St.-Mungoschool. En daar zal je ze hebben, de ettertjes. ‘Eén voor één! Niet dringen! Zitten, jullie! Hou op met dat gelach! Hou op met dat geschreeuw! Hou op met die herrie!’ Kinderen! Opsluiten die handel, en de sleutel weggooien. Kinderen! ‘Geen grote mond! Ga zitten! Zitten!’

Gelukkig is het bijna voorbij. Bert wordt een dagje ouder. Kijk maar, hij is bijna kaal. Binnenkort gaat hij met pensioen. Eindelijk vrij! Nooit meer de bus, wat

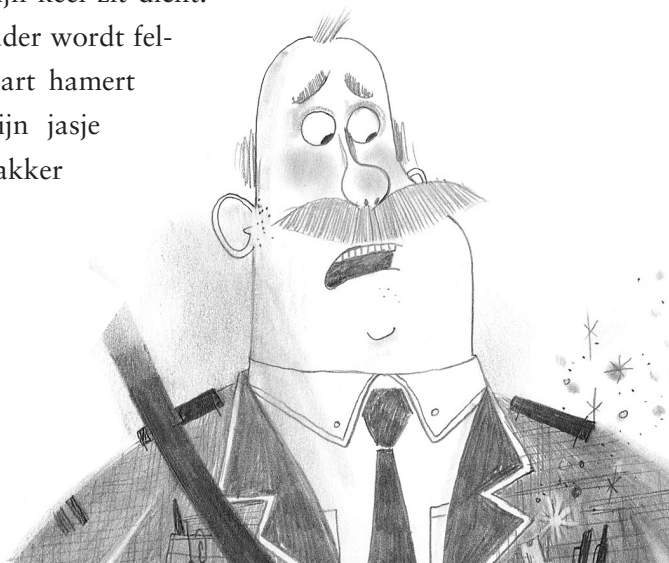
Bert betreft. Nooit meer bushaltes! Nooit meer passagiers! Nooit meer kinderen! Nooit meer die brutale snotapen van kinderen!

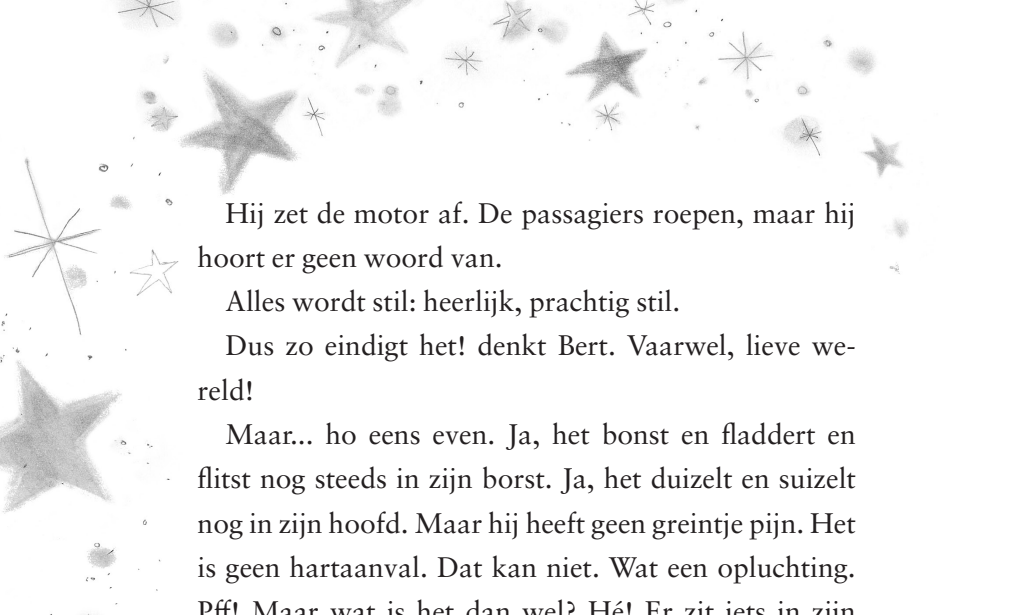
Maar wacht eens... Wat krijgen we nou? Wat gebeurt er? Er fladdert iets in Berts borst! Hij wordt helemaal trillerig en rillerig en duizelig en suizelig! Zijn jasje zit opeens te strak. Hij krijgt bijna geen adem meer. Zijn hoofd tolt. Zijn hart bonst, bam bam bam! Bam bam bam! Vast een hartaanval! Allemachtig, Bert heeft een hartaanval!

Hij trapt keihard op de rem. De bus komt slingerend tot stilstand op een plek waar geen halte is. 'Wat is er aan de hand, Bert?' roepen de passagiers. 'Er is hier geen halte. We moeten naar huis. We moeten naar ons werk! De wielen van de bus gaan niet meer rond en rond...'

Bel de ambulance! wil Bert roepen. Maar zijn keel zit dicht. En het gefladder wordt feller en zijn hart hamert sneller en zijn jasje gaat nog strakker zitten.

Dat was het dan!
denkt hij.

Hij zet de motor af. De passagiers roepen, maar hij hoort er geen woord van.

Alles wordt stil: heerlijk, prachtig stil.

Dus zo eindigt het! denkt Bert. Vaarwel, lieve wereld!

Maar... ho eens even. Ja, het bonst en fladdert en flitst nog steeds in zijn borst. Ja, het duizelt en suizelt nog in zijn hoofd. Maar hij heeft geen greintje pijn. Het is geen hartaanval. Dat kan niet. Wat een opluchting. Pff! Maar wat is het dan wel? Hé! Er zit iets in zijn borstzak. Daar bij zijn pennen en dienstregelingen zit nog iets. En dat iets beweegt.

Bert steekt zijn hand in zijn borstzak en voelt. Alle machtig. Wat is dat kleine ding, dat daar rondspringt en fladdert?

Hij haalt het tevoorschijn, houdt het voor zijn ogen. Het leeft!

Het staat daar op zijn hand. Met vleugeltjes. En een soort wit jurkje. Dat kan toch helemaal niet... of toch?

‘Wat is dat?’ Een meisje met een gele trui en gele spijkerbroek is naar voren gekomen. Ze gaat naast het chauffeurshokje staan, al hangt vlak boven haar hoofd een bord met de waarschuwing:

VERBODEN

TIJDENS DE RIT MET DE CHAUFFEUR TE PRATEN OF ZIJN AANDACHT AF TE LEIDEN

‘Wat is dat?’ vraagt ze weer.

Bert fronst. ‘Niks,’ zegt hij.

‘Het is niet niks. Het is een...’

‘Ga zitten!’ zegt Bert.

Hij staart naar het geval in zijn hand. Dat staart terug. Jawél hoor! Het is potverdorie een engel.

Hij stopt de engel terug in zijn zak.

‘Wat gebeurt er allemaal, chauffeur?’ schreeuwt iemand achter in de bus.

‘Probleempje met de motor!’ roept Bert terug. ‘Geen paniek. Het is alweer goed.’ Hij start de bus weer.

‘Hoe heet hij?’ vraagt het meisje.

‘Wie?’

‘Hij daar.’ Ze wijst naar Berts borstzak. Daarbinnen beweegt de engel. ‘Is dat je zoontje?’ vraagt ze.

‘Ik heb geen zoontje!’ snauwt Bert.

‘Welles! Daar! In je zak!’

‘Zitten jij, of ik zet je m’n bus uit!’

Het meisje gaat zitten, maar ze blijft naar Bert kijken.

Bert voelt het engeltje fladderen bij zijn hart. Bij het eerstvolgende stoplicht loert hij vlug in zijn borstzak en

ziet twee glanzende oogjes terugkijken.

‘Ik neem je mee naar huis, naar Betty,’ fluistert Bert.
‘Zij weet er wel wat op.’

‘Rijden, chauffeur!’ roept iemand.

Het licht is op groen gesprongen. Bert geeft gas. Hij rijdt door de straten in de richting van de busremise. Passagiers stappen in en uit. Hij neemt geld aan, geeft wisselgeld terug. Hij doet niet chagrijnig. Hij zegt ‘als-tublieft’ en ‘dank u wel’.

‘Wat heeft hij vandaag?’
fluistert iemand.

‘Hij is de jongste niet meer,’
antwoordt haar vriendin. Ze
tikt tegen haar hoofd en knip-
oogt. ‘De kluts kwijt,’ zegt ze.
Ze giechelen samen.

‘Arme ouwe Bert,’ zeggen ze.

‘Ik moet er hier uit,’ zegt het
meisje in het geel.

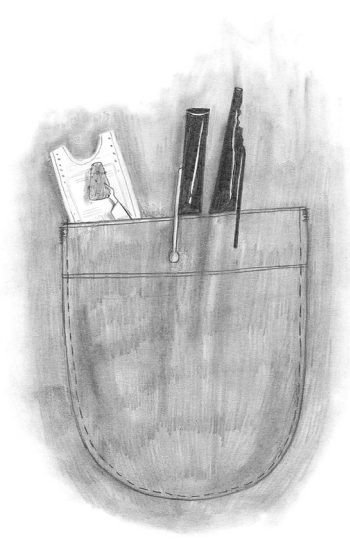
‘Ga maar gauw dan,’ zegt
Bert.

‘Hier, een fruithartje,’ zegt
ze.

‘Een wat?’

‘Voor uw kleintje.’

Bert kijkt haar raar aan. Ze lacht. Een klein hand-

je piept omhoog uit zijn borstzak. Het meisje legt het hartje erin. De hand en het snoepje verdwijnen. Weer lacht het meisje.

‘Hij is léúk!’ zegt ze.

‘Eruit!’ snauwt Bert.

Ze stapt uit. Ze zwaait.

‘Tot ziens!’ roept ze. ‘Ik heet Nancy Miller.’

Bert rijdt weg. Nu blijft het rustig in zijn borstzak. Hij neemt vlug een kijkje en ziet de engel aan het hartje likken. Het neuriet er een deuntje bij. Bert begint zo maar mee te neuriën.

Eindelijk is de bus bijna leeg. De rit is bijna voorbij. Er zit nog maar één jonge gast, een gast in het zwart met een zwarte snor en een zwarte zonnebril.

Hij gaat bij de deur staan wachten tot hij kan uitstappen. Bert trekt de handrem aan en de deuren gaan open.

‘Laatste halte,’ zegt Bert.

De gast verroert zich niet.

‘Einde van de rit, jongen,’ zegt Bert.

‘Wat heb je daar?’ vraagt de gast. Hij wijst naar Berts jasje.

‘Niks,’ zegt Bert. ‘En nu wegwezen.’

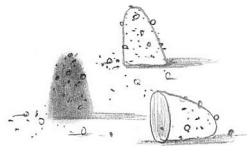
De gast stapt uit, maar hij blijft staan kijken als de deuren dichtgaan en de bus in beweging komt.

‘Passagiers!’ moppert Bert.

Hij rijdt weg.

De gast haalt een telefoon uit zijn zak. Hij toetst een nummer in.

‘Met mij, baas,’ zegt hij. ‘Ik heb iets gezien wat heel interessant voor ons kan zijn.’

2

Het is stil en leeg in de bus. Het wordt donker. Bert neuriet nog steeds met de kleine engel mee als hij de remise binnenrijdt.

Een paar maten zitten hem op te wachten. Ze willen een biertje met hem gaan drinken. Ze gaan vaak samen naar Café de Busbaan om fijn te mopperen over verkeersopstoppingen en bushaltes en passagiers en lastige rotkinderen.

‘Nee jongens, bedankt,’ zegt Bert. ‘Vanavond niet.’

‘Wat is er met je, Bert?’ vraagt Sam, zijn beste vriend.

‘Niks, Sam,’ zegt Bert.

De mannen kijken hem na als hij de kantine uit loopt.

‘Bert is zichzelf niet,’ zegt Sam. ‘Hij is de beste mopperkont van ons allemaal.’

Bert gaat naar huis. Oranje en rode strepen kleuren de hemel. In het donkerste deel vlak boven de horizon schitteren sterren. Hij loopt door het park. De maan komt op en schijnt op hem neer. Bert aarzelt. Hij tilt het engeltje uit zijn borstzak en laat het weer op zijn

hand staan. Het schudt zijn vleugeltjes uit, en ze glimmen en glinsteren in de maneschijn. Hij ziet er precies zo uit als een engeltje eruit hoort te zien, helemaal perfect.

‘Wie ben jij?’ fluistert Bert.

De engel staart Bert aan alsof hij er niets van begrijpt. Hij wijst naar de borstzak en wil weer tegen de mouw op klimmen. Bert helpt de engel een handje, trekt de borstzak recht en geeft er een klopje op als de engel erin is gedoken. Bert

loopt weer verder, gaat het Buschauffeurslaantje in en het tuinhek door van nummer 15, het rijtjeshuisje waar hij woont.

‘Hallo, lieverd!’ roept Betty bij zijn binnenkomst. Ze geeft hem een zoen. ‘Fijne dag gehad?’ vraagt ze.

‘Niet slecht,’ zegt hij. ‘Kijk eens wat ik gevonden heb, Betty.’

Hij haalt het engeltje tevoorschijn en zet hem op de tafel naast een vaas met chrysanten. Daar staat hij naar hen op te kijken.

‘Dat is een engeltje,’ zegt Betty.

‘Ja. Die zat in m’n borstzak.’

‘Hoe komt hij dáár nou?’

Bert haalt zijn schouders op. De engel likt aan zijn vingertjes.

‘Geen idee,’ zegt Bert.

‘Wat een leukerd,’ zegt Betty.

‘Vind je?’

‘Ja, tuurlijk. Kijk dan.’

‘Dat is wel zo,’ zegt Bert.

‘Kan hij ook iets?’

‘Zoals wat?’

‘Nou, praten of vliegen of zo?’

‘Weet ik niet. Ik ken hem nog maar net. Hij neuriet een beetje.’

‘Denk je dat hij frietjes lust?’

‘Je kan het proberen. Hij vindt fruithartjes in elk geval lekker.’

‘Een eitje erbij maar, hè?’

‘Goed idee.’

Betty gaat naar het fornuis en zet de frituurpan op het vuur.

‘Moeten we het niet aan iemand vertellen?’ roept ze over haar schouder.

‘Aan wie dan?’

‘De politie of zo. Misschien is hij als vermist opgegeven.’

‘Zal ik eerst in de krant kijken?’

‘Ja, misschien staat er iets over hem in, Bert.’

Bert gaat in zijn stoel zitten en slaat de krant open. Die staat vol oorlogen en bommen, en de storm in het westen van het land die met het jaar heviger wordt, en jongeren op zoek naar banen die er niet zijn. De vrouw van de minister-president heeft bij de kringloop een prachtige jurk gekocht en zegt dat mensen zich altijd kunnen redden, als ze maar willen. Een schildpad heeft de uitslag van het komende wereldkampioenschap voetbal voorspeld. Maar een vermiste engel? Daarover geen letter. Bert haalt zijn schouders op. Misschien is er straks op tv iets over.

Hij kijkt naar de engel.

‘Gaat het een beetje?’ vraagt Bert.

De engel zegt niets.

‘Doe of je thuis bent,’ zegt Bert.

De engel fladdert met zijn vleugeltjes en gaat tegen de vaas zitten.

‘Goed zo, jochie,’ zegt Bert.

Dan legt hij de krant over zijn gezicht en doet een dutje. De engel legt zijn hoofdje op Berts knieën en doet niets. Bert snurkt en de foto van de vrouw van de minister-president ritselt op de maat. De geur van friturende friet zweeft door het huis. Betty zingt ‘Een beetje verliefd’ en denkt terug aan zichzelf en Bert in de

tijd dat ze jong en dwaas waren, verkering kregen en smoorverliefd waren.

Ze bakt drie eieren en warmt witte bonen in toma-tensaus op. Ze schept het eten op twee grote borden en één schoteltje en zet alles op tafel. De engel krijgt een ei, drie frietjes en zeven bonen. Ook zet ze brood, boter, mayonaise en ketchup neer.

‘Bert,’ zegt ze. Bert wrijft in zijn ogen en de krant glijdt van zijn gezicht. Hij gaat naar de tafel en ziet de engel naar het schoteltje met ei, boontjes en friet kijken. Bert schudt zijn hoofd.

‘Ik dacht dat ik het gedroomd had,’ zegt hij. ‘Is niet zo, hè?’

‘Kom, kleine,’ zegt Betty lief. ‘Eet maar.’

Ze prikt een paar bonen aan haar vork en stopt ze in haar mond.

‘Zo doe je dat,’ zegt ze.

Ze pakt een frietje van de schotel en beweegt ermee door de lucht alsof ze het naar de mond van de engel laat vliegen.

‘Deurtje open!’ zegt ze.

De engel kijkt haar met grote ogen aan.

‘Je moet eten,’ zegt ze. ‘Bert, zeg jij het ook eens.’

Bert kauwt op een frietje en slikt het door om de engel te laten zien hoe het moet.

‘Je moet eten,’ bevestigt hij. ‘Net als je...’ Hij aarzelt.

‘Ha! Ik had bijna gezegd: net als je papa en mama!’

Betty giechelt.

‘Toe maar,’ zegt ze. Ze doopt het topje van haar pink in de tomatensaus op het schoteltje van de engel. Ze houdt de pink bij zijn mondje. ‘Toe maar,’ zegt ze. ‘Een hapje voor Betty.’

En uit dat mondje komt een tongetje dat aan Betty’s pink likt. Betty zucht van blijdschap.

‘Zie je?’ zegt ze. ‘Zo makkelijk is het! En wat smaakt het lekker, hè? Dan nu een stukje friet?’

De engel heeft na een tijdje een half frietje en vier bonen gegeten. Hij proeft het ei, maar trekt een vies gezicht en spuugt het weer uit.

‘Volgens mij heeft hij liever fruihartjes,’ zegt Bert.

Ze zetten de tv aan voor het nieuws. Bibliotheek afgebroken om plaats te maken voor een grote supermarkt.

Nog meer bommen en kogels in het Midden-Oosten en nog meer overstromingen in Bangladesh. Voetbalheld die niet kan spelen vanwege een rugblessure. Op het laatst is er iets over een beroemdheid die de nagel van de grote teen van een gorilla heeft opgegeten. Niets over een engel. Nou ja.

Betty vertelt Bert dat ze een heerlijke dag heeft gehad. Elke dag kookt ze op de St.-Mungoschool een warme maaltijd voor tussen de middag.

‘De kinderen zijn soms zo lief,’ zegt ze.

Bert kreunt.

‘Ik heb een idee! Misschien wil hij mee naar school!’ zegt Betty.

Ze lacht naar de kleine engel.

‘Wil je met me mee naar school?’ vraagt ze.

De engel knippert met zijn ogen. Hij laat een boertje.

‘Hij weet niet eens wat een school is, denk je wel?’ zegt Bert.

‘Nee,’ stemt Betty in. ‘Maar het is goed voor hem, Bert. Mee naar buiten en de wereld een beetje leren kennen. Wat vind jij?’

Bert denkt na. ‘Je zult wel gelijk hebben,’ zegt hij.

‘En jij kan hem een dagje meenemen op de bus.’

‘Ja, wie weet.’

‘De kinders op school zullen hem geweldig vinden.’

Ze ruimt de tafel af. Ze kijkt uit het keukenraam.

‘Wat een mooie avond!’ zegt ze. ‘Moet je al die sterren zien!’

De engel gaapt.

‘Arm ding,’ zegt Betty. ‘Het is een lange dag geweest, hè? Kom, naar bed met jou.’

Ze haalt een kartonnen doos uit de kast en doet er watten in. Ze pakt de engel op en legt hem in de watten. Hij woelt een beetje om zijn vleugeltjes te plooiën. Betty dekt hem met een schone theedoek toe om hem warm te houden.

‘We moeten hem een naam geven, Bert,’ zegt ze.

‘Angelino. Dat klinkt engelachtig,’ zegt Bert.

‘Wat een goed idee!’

Bert haalt zijn buschauffeursviltstift uit zijn zak en schrijft de naam op de zijkant van de doos:

ANGELINO

Ze kijken op het engeltje neer. Hij kijkt terug. Hij laat een scheetje.

‘Angelino!’ roept Betty uit.

‘Komt van de bonen,’ zegt Bert.

Angelino laat weer een scheet.

‘Foei, Angelino!’ zegt Betty.

Angelino giechelt. Bert grinnikt.

Betty raakt voorzichtig zijn wangetje aan. ‘Ga maar lekker slapen, dan neem ik je morgen mee naar school.’

‘Welterusten, kleine,’ zegt Bert.

Angelino begint te snurken, heel zachtjes.

‘Hé, Bert,’ zegt Betty. ‘We hebben ons eigen engeltje in huis.’